Ч. 240 Середа 28 жовтня (9 падолиста) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за вложеньм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Довірочні збори руских народовців.

На дни 31-го жовтня з полудня зібрав ся в сали Штадмілєра у Львові поважний кружок місцевих і позамісцевих народовців, щоби з послами Барвіньским і Вахнянином обговорити теперішну політичну ситуацию. При тім мали оба посли добру нагоду здати справу з діяльности руских послів державної ради як і соймового клюбу, що, як звісно, остає ся під проводом Преосьв. епископа Константина. Зборам, на котрих явилось над 40 мужів довіря, проводив крил. о. Біліньский. Пос. Барвіньский дав передовсім докладний погляд на відносини центрального і краєвого правительства до руских послів від послідних літ ери Таффого по теперішний час. Він перейшов по черзі політику кабінетів: кн. Віндішґреца, ґр. Баденього, бар. Ґавча і ґр. Туна, поясняючи при тім не лише проґрами політичні сих кабінетів, але і становище їх до руских послів, взглядно рускої справи в Галичині і на Буковині. Довше задержав ся пос. Барвіньский при історії заснованя „Славяньского христ.-народного Союза", при основних змаганях теперішної парляментарної більшости, як і при значіню „Союза" в тій же більшости. З представленя сеї історії вийшло наглядно, що рускі посли через сполуку з полудневими Славянами в один клюб, числячий 35 послів, стали в державній раді чинником, з котрим числить ся не лише парляментарна більшість, але і правительство.

Пос. Барвіньский подав відтак до відомости зібраних послідні переговори „Союза" з клюбами правиці і з ґр. Туном. Переговори ті мали повний успіх. Правиця держить ся льояльно своєї проґрами: „справедливе переведенє рівноправности всїх австрийских народів". Она і піддержує национальні постуляти як руских так і словіньских та хорватских послів. Ґр. Тун прихилив ся вже рішучо до правиції. З нею хоче він перевести угоду з Угорщиною парляментарною дорогою, почім для правительства виростуть певні обовязки супроти клюбів правиці. Рускі посли не ставили проте на разї широких постулятів до правительства. Они подбали головно про те, щоби правительство подбало в рішучий спосіб про виконуванє істнуючих язикових розпоряджень, виданих в користь руского народа. Виконуванем сих розпоряджень змогло би правительство усунути оправдане невдоволенє, що обняло нинї весь руский нарід і заколочує национальний мир в краю. Наколи відносини обох народів, заселяючих Галичину, мають получшити, то центральне правительство мусить предприняти рішучі міри що до пошанованя прав руского язика. Відтак обговорено справу відкрития ґімназиї рускої в Тернополи, установленє лекторів руского язика на обох університетах, справу заснованя катедри церковного язика і літератури на львівскім університеті для всестороннїйшого виобразованя руского духовеньства, справу покликаня урядників-Русинів до поодиноких міністерств яко референтів, деякі дрібнїйші справи і вкінци потреби буковиньских Русинів, именно переміну утраквістичної ґімназиї в Чернівцях на ґімназию руску.

Пос. Вахнянин пояснив крім того діяльність руского клюбу соймового в часї послідної сесиї, відносини руских послів до поодиноких сторонництв польских, справу адреси до трону, хибні понятя праси в тім напрямі, як і пляни руских послів на будуче именно на поли економічнім.

В широкій дискусиї, що вивязалась на той темат, брали живу участь зібрані. Піднесено богато важних справ, котрих виконанє поручено послам. Указано при тім на деякі сумні погляди антаґонїзму национального в краю, подано до відомости послів поведенє властий до руского духовеньства на провінциї, обговорено послідні вибори в Коломийщині, справу катедр руских на факультеті правничім львівского університету і др. Виявлено також баданя, щоби роздор межи народовцями, шкідний для розвою рускої справи, можна як найскорше усунути, позаяк з него користають лише неґатори рускої ідеї.

Послам руским виявлено при тім одноодушно повне довірє і подяку за успіхи їх політики. Наради тревали від 2—6 години з полудня. Принято вкінци внесенє, щоби посли рускі в цілости частїйше в такий спосіб інформували руску інтеліґенцию про хід і розвій політичних справ в Радї державній і в соймі краєвім, тим більше, що деякі орґани рускої праси тенденцийно затемнюють діяльність руских послів.

Видавнича спілка.

У Львові засновує ся нове товариство під назвою „Україньско-руска видавнича спілка". Комітет який зорґанїзував ся для завязаня тої спілки, оголосив таку відозву:

Братя Русини!

Серед пережитих нами щасливих хвиль всенародного нашого сьвята, виникла гадка

---

7)

ПІНЕҐІНОВА ЖЕНИТЬБА.

(З російского. — К. М. Станюковича).

(Дальше).

Многим дамам почервоніли лиця від вина і блищали очи. І Саша Пінеґін був в радістнім настрою і живо розмавляв з Раїсою. Женічка і Леночка говорили весело о ріжних панах, о театрі та о моді. Володя оповідав глупі анекдоти, а Манечка сьміяла ся на цілий голос, що викликувало гнів у тітки-киселиці, котра мимо кількох чарок вина не стратила свого кислого настрою і з заздростию обчислювала, кілько могли коштувати вина і їда. Лише Катенька уперто мовчала, она була нинї нездорова, а ґімназиястка Люба сиділа задумана коло стола.

Коли по печени подано шампана і налито до чарок, замовкла нагле розмова і в їдальни запанувала торжественна тишина. Очи всїх звернули ся мимоволї на Раїсу і Сашу Пінеґіна, що сиділи трохи змішані, особливо Раїса немов в ожиданю прикрої хвилї.

Але впрочім в чиюж честь відбував ся той пир?

І Олимпіяда Василівна піднесла ся торжественно і сказала голосом дрожачим від радістного зворушеня:

— На здоровлє заручених!

Зі сльозами в очах обняла відтак Олимпіяда Василівна суджену, держачи осторожно чарку з шампаном далеко на боці, аби не облити сукнї Раїси. Она кріпко поцілувала молоду дївчину, перехрестила єї, і умочивши губу в шампані, тихо промовила:

— Моя люба.... дорога.... мій Саша так дуже вас любить.... Любіть і ви мого доброго сина!

І на ново обняла Раїсу та тричі поцілувала єї.

Саша підійшов до неї і повторила ся та сама трогаюча хвиля.

Відтак піднесли ся всї з шумом і складали желаня заручиним та Олимпіяді Василівній. Підношено тоасти і пито богато шампана. Полковник кричав: гірко, гірко! [1]) і Пінеґін поцілував серед загальної радости погану, червонїючу зі встиду дївчину. Під конець обіду держав его ексцеленция малу бесїду, в котрій між иншими підніс, який з Саши Пінеґіна добрий, любий та порядний чоловік. Також полковник, Жорж і Володя промавляли. У всїх тих промовах желали всї Пінеґінови щастя і благословения.

Саша Пінеґін, котрому вино також розігріло голову, слухав того всього, дякував і знов взяла его відраза. Він погорджував сам себе та ті вискази чувств свояків. Єму видавало ся, немов би его живцем хоронено в тій душній атмосфері удаваня і низкого лукавства.... Обкинув очима погану дівчину побіч себе, котрої лагідний погляд спочивав на нїм з любовю і в его голові зродила ся нараз гадка:

— Ще не запізно.... Я можу ще то всьо покинути!

Але сейчас відіпхнув від себе ту гадку, палив до чарки вина і сказав до своєї судженої:

— За наше здоровлє, Раїсо! — та випив за одним разом.

— А деж Люба? Чому нема єї тут? — спитав.

Хтось відповів, що она трохи слаба і встала від стола.

Остаточно пир скінчив ся і всї перейшли до сальону. На просьбу Олимпіяди Василївни, котра чула від сина, що Раїса Николаївна грає добре на фортепянї, сїла суджена і заграла.

Пінеґін вийшов неспостережено з сальону і пішов до комнати матери, гадаючи, що застане там Любу. Але єї там не було, а був полковник. Він був незвичайно веселий і сердечний.

— Ну, Сашенько, ти справді розумний хлопець — почав він вже трохи непевним голосом. — Я все казав, що у тебе добра голова, але все таки такого не сподівав ся.... та-

[1]) При російских весїлях єсть звичай кричати: гірко, на знак, немов то вино гірке. Коли-ж молоді поцїлують ся, пють гості вино і кажуть, що вже посолодшало.

зробити якусь памятку сих памятних днів, гідну їх і здатну до дальшого розвою нашої культури.

Зібрані підчас сих сьвят на порядку україньско-рускі письменники прийняли проект — завязати україньско-руску видавничу спілку в формі товариства на удїлах з обмеженою порукою з найширшим кругом видавничої дїяльности, а при нїй запомоговий фонд для україньско-руских лїтератів імени Івана Котляревского.

Потреба якоїсь інституциї чи товариства, що зайняло би ся видаванєм книжок для народа і інтелїґенциї і їх розпродажою по провінциї, відчуваєть ся від давна дуже живо, — завязанє такого товариства було-б прегарною і важною памяткою столїтя нашої нової лїтератури. Але розвинути відповідну дїяльність товариство могло-б тілько тогдї, як би найшло відповідну поміч у загалу. Про потребу запомогового фонда стільки писало ся, що хиба годї єї поясняти ще, а шануючи заслуги наших письменників, що нераз серед найтяжшої матеріяльної біди сповняли свою роботу, було-б не часї про нього подбати. Дорогі Земляки! Знаємо, як не легко видобуваєть ся гріш у нашої незаможної суспільности, але знаємо і те, що нам нема звідки чекати помочи і що ми з себе мусимо видобути все те, що иньші національности мають готове! Хто може хоч скілька-небудь, нехай приступить, бо прикро було-б, як би прийшло ся сказати: се все добре, тільки наша суспільність не може на сю многоважну річ зложити кілька тисяч удїлів. Чей вже так зле з нами не є!

Комітет приступить до виготовленя статутів товариства, коли буде субскрибовано найменше 120 удїлів по 25 зр. Просимо отже спішити ся з субскрипциєю і приєднувати всїх прихильників розвою нашого слова. Зголошеня мають посилатись на адресу Адміністрациї „Лїтературно-наукового Вістника“ (Львів, Академічна 8). Туди-ж просить товариство Академічна Громада надсилати жертви на запомоговий фонд лїтератів (на котрий збирати вже має позволенє) і зголошуватись по бльоки, хто схотїв би зайнятись збиранєм складок.

Ми переживаємо великі в історії нашого народа часи; вони вкладають на нас і великі обовязки. Не засипляймо по реб нашої суспільности, бо час не жде, бо многоважні питаня нашого розвою важать ся якраз тепер, щоб тим чи иншим результатом рішучо вплинути на наше дальше житє.

За комітет *М. Грушевский.*

Новинки.

Львів дня 8-го падолиста 1898.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Баденї вернув вчера рано з Кракова до Львова.

— **В справі обрядів.** Адмінїстрацийний трибунал у Віднї рішив оногди важну обрядову справу. Сїмнайцятьлїтна Катерина Запотоцка повідомила староство в Самборі, що перейшла з обряду греко-католицкого на римско-католицкий. Полїтична зверхність і в послїдній інстанциї мінїстерство просьвіти і віроісповідань приняли той факт до відомости. Противно, греко-католицкий парох в Ваневичах вніс жалобу до адмінїстрацийного трибуналу, виражаючи погляд, що є лише одна католицка релїґійна суспільність. Після его гадки поодинокі обряди внутр церкви не творять окремих релїґійних суспільностий, а перехід з одного обряду до другого є лише внутрішною справою церкви, до котрої правительство не має права мішати ся. Адмінїстрацийний трибунал відкинув жалобу з тих причин, що поодинокі обряди внутр церкви треба уважати за самостійні релїґійні суспільности, що випливає вже з їх окремішних самостійних орґанізаций.

— **З ц. к. Дирекциї зелїзниць державних.** Gazeta Lwowska оголошує публичне розписанє доставы шутру. котрого ц. к. Дирекция зелїзниць державних буде потребувати на просторони зелїзницї Новий Лупків-Тісна. Дотичні оферти, написані на відповідних блянкетах належить вносити найпізнїйше до дня 30 падолиста с. р. до 12 год. в полудне до ц. к. Дирекциї у Львові.

— **Концерт Лисенківский** задумує устроїти „Львівский Боян“. Виконані будуть самі твори М. Лисенка. Проби мішаного хору вже відбувають ся.

— **Товариство для розвою рускої штуки** відбуло передвчера в комнатах „Сокола“ перші свої конститууючі зборі. Зборі відкрив о 11 годинї перед полуднем п. Василь Нагірний. Зібрані насамперед вибрали надзираючу раду, до котрої увійшли одноголосно вибрані пп.: В. Нагірний, др. К. Левицкий, А. Пилиховский, А. Скрутoк, К. Воляньский і О. Танячкевич. Та рада сейчас уконституувала ся, вибравши головою п. Нагірного, заступником голови п. Танячкевича а секретарем п. Воляньского. Потім надзираюча рада вибрала дирекцию, до котрої війшли три артисти: Юл. Панькевич яко директор, Ів. Труш яко секретар і А. Ковальский яко касиер. — По приняттю 25 нових членів, предсїдатель п. Нагірний закрив зборі сердечним словом. — То товариство містить ся тимчасом в льокали „Сокола“, де з нагоди своїх конститууючих зборів устроїло на борзї виставу штуки, на котру вступ єсть безплатний. Вистава потреває ще через нинїшний день.

— **З Дрогобича** пишуть: На оногдашнє торжество посьвященя новозбудованого будинку ради повітової прибув сюди Є. Е. п. Маршалок краєвий гр. Стан. Баденї. На зелїзничім двірци повитав его іменем повіта презес ради повітової гр. Стан. Тарновский, а іменем репрезентациї міскої при в'їздї до міста коло триумфальних воріт бурмістр Охримович. По представленю всїх визначнїйших личностий, п. Маршалок краєвий удав ся в товаристві гр. Тарновского і посла п. Леонарда Виневского та членів ради міскої, ради повітової і начальників автономічних інституций до кат. костела, де при дверях повитав его о. Сервацкий в товаристві духовеньства. По богослуженях в костелї і церкви оо. Василіян відбуло ся посьвященє будинку а відтак снїданє в радї повітовій. На обід від'їхав п. Маршалок до гр. Стан. Тарновского в Снятинцї.

— **Нова церков** з мягкого материялу побудована в Померцях, чортківского деканата в станиславівскій епархії. Парохіяльний уряд в Померцях одержав вже сими днями позволенє від станиславівского епископа на посьвященє тої церкви.

— **Яка буде погода з сім місяци?** Пророк Фальб ворожить на той місяць ось яку погоду: Від 1 до 6 опади при середнїй теплоті, від 7 до 12 богато дощу; в тім часї має бути і незвичайно тепло. Між 13 а 21 можна також сподївати ся дощів. При кінци місяця упаде снїг. Критичні днї припадають на 14 і 28 с. м. В першім критичнім дни нів, а в другім повня місяця.

— **Самоубийства.** В недїлю о годинї 10-ій вечером в домі при ул. Бочковского у Львові застрілив ся диурніст Лянкон. Куля пробила серце. Причиною самоубийства мала бути невилїчима недуга. — В Станиславові, як звідтам доносять, скочила оногди в самоубийчім намірі з вікна третого поверха дому положеного в ринку, жінка бувшого купця Тінлера, женщина молода і дуже хороша. Смерть наступила зараз. Причиною самоубийства був первовий розстрій. — Іван Коснір-

---

кого не спо — дї — вав ся. — Ґеніяльно!... І як ти, шибенику, добрав ся до такої богатої дївчини?.... Причарував єї, чи що.... Славно, хлопче!... Славно!

І прижмурюючи одно око, говорив полковник дальше:

— Але мимо того, мій любий, послухай моєї ради... Щастє і скло.... Хто знає, що принесе будучність. Ти хороший чоловік.... ну... словом, ти мужчина.

— Якуж ви, вуйку, раду хочете менї дати?

— Вели записати половину маєтку на своє імя. Она добра дитина... То видко на перший погляд, она пристане на всьо... така тиха... я раджу тобі з щирого серця... справдї зроби так. Будеш відтак спокійнїйший... Впрочім може моя рада непотрібна... Може ти вже сам гадав о тім?

Пінеґін вийшов скоро з комнати, а полковник видивив ся за ним з зачудованєм. На коридорі стрітив Любу. Она скоро підійшла до него і сказала сумно:

— Вуйку Сашо, ви не встидаєте ся?

І з голосним плачем побігла до комнати.

9.

Зараз по одинайцятій годинї від'їхали суджені домів попращавшись як найсердечнїйше з Олимпіядою Василївною. Всї своякu одні наперед других запрошували їх до себе. Тїтка Антонія Василївна взяла від них слово, що ві второк будуть обідати у неї. Вуйко Серґей і „тїтка-киселиця“ висказали надію, що Саша і Раїса Николаївна відвідають і їх і запросили їх з своїми звичайними кислими, невдоволеними лицями на середу вечер на чашку чаю до свого „бідного мешканя“. Вавочка заявила, що дуже гнївалась би, колиб люба „Рая“ — як она вже довірочно називала Раїсу — не була у неї з судженим на снїданю в пятницю рано.

— То іменини мого доброго Ґоґа — сказала. — Ах, ви не знаєте, Раїо, хто Ґоґа? То мій милий муж, що тепер в дорозї на мори тужить за своєю Вавочкою.

В прихожій попращав ся розвеселений полковник незвичайно нїжно з своїм сестрінцем. Поцїлував его і шепнув єму до уха:

— Не- забудь Сашо, що я тобі сказав. Так буде лїпше.

А обернувшись до Раїси, шепнув їй з одушевленєм своїм тихим, тонким голосом, показуючи на Пінеґіна:

— Ваш Саша, люба Раїсо Николаївна, дуже добрий чоловік! Ах, який то добрий чоловік! Прекрасний чоловік!

Пінеґін сидїв мовчки в возї коло Раїси сумний і прибитий. Він все ще не погодив ся сам з собою; мимо всїх виправдувань розуму его совість все ще ворушила ся і непокоїла его.

Всї ті примилюваня его свояків, котрі очевидчки похвалювали его підле поведенє і витали в нїм нового лїпшого чоловіка, то глупе одушевленє пяного вуйка з розуму і зручности свого сестрінця, як також его щира рада, аби Раїсу обікрасти — то всьо привело єму ще яснїйше перед очи его встид. А той гіркий, з глубини обуреного серця добуваючий ся закид, той придавлений плач обидженої в своїх найсьвятїйших чувствах та в ожиданях гірко розчарованої молодої дївчини — звучав єму все ще в ушах. З цїлої шайки свояків була лиш одна пятнайцятьлїтна Любочка обурена на заручини, а однако той одинокий протест вісписав Пінеґінови цїлий вечер та ще тепер викликував на его лице краску встиду та пригадував єму на ново то, що він так радо хотїв забути: обманьство, котрим він вдобув насамперед довіре, а відтак любов своєї судженої.

Лиш три місяцї потребував він на то. Зі зручностию досьвідного ловця тровив він в початках свого знакомства то лагідне, щире сотворінє. Его одушевлені бесїди о своїх ідеалах, о любві ближнього зворушили єї благородне, мягке серце. Чого то він не говорив!... А то его обуренє на людску злобу, або удаванє благородного, честного характеру... А то часте читанє в двійку... розмови с посвяченю душ та й удаванє горячої любови! Кілько лжи і лукавства потребував він на то, аби здобути ту бридку мілїонерку і стати єї божком.

Такі не конче приємні споминú переходили через голову молодого чоловіка і захмарювали его лице, однако не захитали его в первістнім намірі. Мілїони притягали его з чудотворною силою, они обіцювали єму щастє і були найкрасшим оправданєм его низкого поступку. Для них варта було такого поступку допустити ся. Коли він не возьме їх, то они впадуть в руки иншого. А остаточно кілько то людий женить ся так само як він.

— У Франциї то цїлком звичайна річ — гадав Пінеґін і не знати чому впало єму на гадку, що Бакон дав себе підкупити...

— А впрочім я люблю Раїсу.

Та гадка настроїла молодого чоловіка знов веселїйше. Він навіть старав ся тепер вмовити в себе, що він „ту любу, тиху дївчину“ незвичайно любить та що она не цїлком така бридка, як єму спершу видала ся. Нинї она всім подобала ся і всї були одушевлені єї очима. Она мала дійстно чудесні очи!... Так, він буде єї любити, хоч би лиш з вдячности за єї любов, як і за мілїони, котрі зроблять его независимим.

— Але що за падлюка той полковник! Що він радить? Аби я переписав половину маєтку на себе! — погадав Пінеґін в тій самій хвили.

І незамітно для него самого, задержали ся его гадки при слові „падлюка“ та хвилю

ский, 25-літний помічник торговельний, родом зі Львова, замешкалий при ул. Хоружчини ч. 6, застрілив ся в пятницю на личаківскім кладовищи на гробі своєї матери. Причиною самоубийства був імовірно недостаток, бо Коснірский від довшого часу був без занятя.

— **Незвичайна месть.** Кухарка Шінедер у Відни купила собі в трафіці льос. Цілий рік жила она надією виграної в суми що найменше кілька сот тисяч і за сей час надія розросла ся до великаньских розмірів, перемінила ся в горячкову жадобу і безусловну певність виграня. Але, як звичайно, при оногдашнім тягненю льосів надія показала ся немилосердною, страшною зводительською. Льос не виграв нічого. Безмежна жадоба мести вложила Шінедеровій в руки вітриоль і завела єї до трафікантки Тереси Целлер, щоби облити їй цілу голову. Страшно попарену, безневинну жертву відставило поготівлє ратункової стациї до шпиталю.

— **Про хіньских листоносів.** Хіньскі листоноси мусять складати дуже оригінальний іспит на свій уряд. Се впрочім не дивота, коли возьмемо під увагу тяжкий уряд тамошних листоносів. Він мусить урядувати пішки на величезних просторах з тяжким мішком на плечах, по бездорожах, крізь ліси і гори, в день і в ночи. Притім мусить стерегти ся перед розбійниками. Хіньский листонос мусить бути передовсім вручним а притім сильним. Коли прийде час на іспит, випроваджують кандидатів на публичне місце, де стоїть високий стовп. З верха стовпа звисають на линвах мішки з піском. Мішків всіх разом є дванайцять. Кождий з кандидатів повинен ті мішки розгойдати і перебігти вісімковато межи розгойданими. Кого ударить тяжкий мішок, той падає на землю і тратить право дальше кандидувати. Наслідком тої проби є, що кандидати мусять відбувати спеціяльні студиї гімнастичні, заким зачнуть старати ся о уряд листоноса.

— **Загальні збори тов. „Союз“** в Чернівцях відбули ся дня 2 падолиста зі звичайним порядком дневним і вибором нового виділу. Виділ уложив ся в той спосіб: голова тов. Івашко Михайло, сл. прав; заст. голови тов. Бурачиньский Осип, сл. прав; контрольор тов. Кобиляньский Олекса, сл. прав; писар I-ий тов. Токар Гриць, сл. фільозофії; писар II-ий тов. Лушпиньский Платон, сл. фільозофії; бібліотекар тов. Когут Лев, сл. прав; скарбник тов. Кобиляньский Волод., сл. прав., виділовий тов. Попович Олександер, сл. фільозофії, господар тов. Шухевич Павло, сл. прав. Заступники виділових тов.: Догомаля Михайло, сл. прав.; Ганкевич Іван, сл. прав; Артемович Агенор, сл. фільозофії.

— **Помер у Львові Жигм. Самолевич**, бувший директор львівскої гімназиї ім. Франц-Йосифа, а відтак інспектор шкільний, дня 6 с. м. в 56-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 8 падолиста. Угорска депутация квотова відкинула жадане австрийской депутациї і заявила, що на їх основі неможливі дальші переговори.

Париж 8 падолиста. Президент Фор має бути невдоволений з поступованя мін. Фрейсінета в справі переношеня ґенералів і змін у висших войскових кругах.

Дамасок 8 падолиста. Серед одушевленя населеня прибула сюда в неділю о 5-ій годині з полудня німецка пара цісарска.

Атини 8 падолиста. Міністерство подало ся до димісиї.

Рим 8 падолиста. Страшні зливи наробили величезні шкоди в Сієні, Специї і в Сардинії. В Сасарі повінь забрала богато домів. Зелізниця Ґенуа-Специя перервана, бо повінь затопила тунелі.

Переписка зі всіми і для всіх.

Ад. Волян в Гор.: Угорска льотерия клясова єсть заказана в Австриї; виказів тягненя тої льотериї не вільно у нас подавати, отже й ніхто їх не має а длятого не можемо Вам сказати, чи Ваш льос витягнений чи ні. — **Із. Прок. в Кос.:** 1) Прочитайте собі повисше. Цікава річ, у кого Ви той льос купили? Нам не здає ся, щоби Ви їздили за ним аж на Угорщину. Отсе Ви другі запитуєте, отже припускаємо, що то якісь аґенти увихають ся вже у нас по краю і продають ті льоси; длятого остерігаємо перед ними. Поминувши то, що та льотерия єсть у нас заказана і можна бути караним за купованє таких льосів, єсть ще й та небезпечність, що можна стратити свої гроші. Правительство угорске, коли знесло т. зв. „малу льотерию“, завело у себе „льотерию клясову“ і відступило єї в аренду приватним предприємцям, за котрих не відповідає, отже і жерело купна може бути непевне і на случай виграня можна би не дістати своїх гроший. — 2) Межи „клясовою“, а т. зв. „малою льотериєю“ єсть така ріжниця: В малій льотериї тягнуть ся лиш числа від 1 до 90 і можна ставити на які небудь числа; на знак, що поставило ся на якісь числа, дістає ся карточку звану „ріскoнто“. В клясовій льотериї, після того який єсть плян єї, видає ся тілько а тілько льосів (н. пр. 200.000 або 500.000) і ті льоси ділить ся на кляси; кожда кляса тягне ся окремо і перед першим тягненем платить ся лиш часть гроший, а дальші части можна сплачувати пізнійше. В малій льотериї суть т. зв. екстракти, амба, терна, кватерна і квінтерна; отже можна ставити або лиш на одно число, або на два, три, чотири і пять разом. Надія виграня при тім така: Коли єсть 90 чисел, то очевидно, що за першим разом можна з урни витягнути лиш одно з них, отже лиш 90-ту часть зі всіх чисел. Коли би хтось закладав ся, що то число на котре він ставить, вийде перше, то его надія або его ризико єсть 1 супротив 90 або 90 часть, значить ся, на льотерию припадає 89 чисел а на граючого лиш одно; льотерия в таким случаю повинна би граючому, коли він виграє, виплатити 90 разів тілько, кілько він поставив, н. пр. за 10 кр. 9 зр.; тимчасом у нас платять лиш 57 разів або 5 зр. 70 кр. Але при кождім тягненю витягають пять чисел одно за другим, отже коли хтось ставить лиш на одно число, все одно котре оно з порядку вийде, чи перше, чи друге, чи трете, четверте або пяте, то его надія на виграну єсть більша, бо з 90 чисел на пять тягнень по собі припадає лиш по 18 на кожде. Длятого ще найлекше можна на малій льотериї виграти, коли ставить ся на одно число в якім небудь порядку; надія на вигранє або ризико єсть тогди 5 супротив 90 або одна 18 часть. Коли би хтось поставив на одно число, все одно котре з пятьох, що мають бути витягнені, н. пр. 10 кр., то льотерия повиннаби заплатити єму 18 разів більше, значить ся 1 зр. 80 кр. Тимчасом у нас платять лиш 14 більше, або о 40 кр. (40 зр.) менше як би по справедливости повинно бути. Менша вже єсть надія виграти а м б о (труднійше трафити два числа разом). Девятьдесять чисел дає 4005 амб, а з тих очевидно можна лиш одно трафити, отже тут надія на вигранє або ризико єсть як 1 до 4005, то значить, що для льотериї лишає ся 4004 амб а для граючого лиш 1 амбо. Ще труднійше виграти т е р н о, бо 90 чисел дають 117480 терн. В сім случаю припадає на граючого 1 терно а на льотерию 117 479. Але що ще гірше: замість щоби льотерия вигравшому заплатила після того 117.480 разів тілько, кілько він поставив, (отже за 10 кр. 11.748 зр. она платить лиш 4800 разів тілько або за 10 кр. лиш 480 зр. О виграню кватерна або квінтерна нема вже й бесіди; 90 чисел дає 2,555.190 кватерн а 439,492.960 квінтерн.— **Василь Григор. в Станіславові:** Повість „Розбишаки на ріці Міссісіпі“ можете дістати в книгарни ім. Шевченка (Львів ул. Академічна ч. 8), ціна — коли не помиляємо ся 1 зр., але певно не більше. „В поті чола“ дістанете в Ставропигійскій книгарни (Львів, ул. Руска ч. 5) в оправі 2 зр., без оправи 1 зр. 50 кр. Річночасно можете там запитати карткою і про повисшу повість; ся книгарня може Вам вислати обі ті книжки. — **Ів. Каз. в Під.:** Ви помилили ся. Тягненє льосів Jo-sziv відбуде ся аж 15 с. м., отже не відбуло ся в жовтни; длятого можемо повідомити аж пізнійше. — З льотериї виставової доси ще не маємо виказу.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.

займали ся ним. Єго взяла відраза, коли прийшов до себе і він подивив ся на суджену. Щасливий суджений не повинен так мовчки сидіти. Він мусів розпочати якусь розмову.

Раіса сиділа оперта в куті воза з примкненими очима рівнож мовчки, але она мовчала з любви, з щастя. Она любила свого судженого і знала, що й він єї любить; була тронута ніжностию его свояків. Який він добрий! Він певне хвалив єї перед ними всіми.

І она думала о щастю, що стане незадовго жінкою і повірницею того доброго, благородного Саши, що буде з ним разом працювати і жити для добра людий....

— О чім гадаєш, Раісо? — спитав Пінеґін ніжно, подивив ся їй в лице і стиснув єї за руку.

Молода дівчина кинула ся, немов збуджена зі сну.

— Я гадала о тім, яка я незвичайно щаслива — відповіла лагідно і щиро стиснула Пінеґінову руку. — А які хороші люди всі твої своякі. І яке хороше житє....

При тих словах обняло Пінеґіна милосердиє, то милосердиє, яке нераз відчуває кат для своєї жертви. І під впливом того чувства притягнув до себе молоду дівчину та поцілував єї в лице. Дрожачи цілим тілом притулила ся Раіса до Пінеґіна і відповіла горячими, пристрастними поцілуями.

— Любий!

Она вхопила его голову і притиснула єї до своєї груди.

— Дорогий — любий! — Коли-б ти знав, як я тебе люблю! — шептала зворушена і сльози поплили з єї очий.

Щастє, що молода дівчина не бачила в тій хвили Пінеґінового лиця, бо инакше єї серце стиснулось би з жалю, так мало було подібне его лице до лиця щасливого судженого. Він вправді обсипував суджену поцілуями, але ті поцілуї не плили з серця і він нічого не відчував. Він навіть зморщив чоло, цілуючи бридку дівчину і коли видалось єму, що вже досить, випустив єї з своїх обіймів.

— Так? То мої своякі сподобались тобі? — спитав і відсунув ся від Раіси.

— Дуже.... Они мусять бути дуже добрі.

— Між ними є всілякі люди — відповів Пінеґін виминаючи.

— Твоя мати прекрасна женщина, а сестри дуже хороші — сказала Раіса щиро.

— А братя?

— І братя добрі люди.

— Мені здає ся, що у тебе всі люди — прекрасні — сказав Пінеґін сьміючись.

— Або твої братя не добрі люди? — спитала дівчина налякана.

— Добрі, не добрі, але звичайні люди як всі инші. Але я не о них говорю. Я кажу лиш так — взагалі. Ти судиш всіх людий після себе самої. А ти маєш золоте серце, Раісо! — сказав Пінеґін горячо і погадав: Однако ти дуже не досьвідна і дурненька!

— А якеж твоє серце? — спитала Раіса.

— О, далеко не таке добре, як твоє — відповів Пінеґін усьміхаючись.

— Не роби з себе гіршого, ніж ти є, Сашо! — сказала з докором. — Або я не виджу, який ти сердечний і добрий?... Не читала я твоїх поезий? Чи не знаю, який ти правдолюбивий? А твоє ціле дотеперішнє житє? Твої муки за правду?

І о тих „муках за правду“, що в дійстности мало подобали на муки, оповідав їй Пінеґін, прибільшуючи значно своє нещастє, аби в очах Раіси уходити за „мученика“. А молода дівчина, що так мало знала людий, очевидно тому всьому вірила.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).